

David Lagercrantz

Prizonieră în pânza de păianjen

Millennium 4

Continuarea seriei

Millennium
de Stieg Larsson

Traducere din suedeză și note de

Raluca Lungu

TREI

Prolog

Dimineața devreme, în urmă cu un an

Această poveste începe cu un vis. Unul deloc special de data asta. Vedem doar un pumn care lovește ritmic și neîntrerupt salteaua patului din vechea cameră din Lundagatan.

Cu toate astea, visul o face pe Lisbeth Salander să se ridice din pat înainte să se lumineze de ziuă. Apoi se așază la calculator și începe urmărirea.

PARTEA 1

OCHIUL CARE VEGHEAZĂ

1–21 noiembrie

NSA, National Security Agency, este o agenție federală americană aflată în subordinea Ministerului Apărării. Sediul ei se află în Fort Meade, Maryland, lângă autostrada Patuxent.

Încă de la înființare, în 1952, NSA interceptează informații electronice — în ziua de azi, cea mai mare parte a activității vizează traficul de internet și convorbirile telefonice. Încetul cu încetul, autoritatea agenției a crescut, ajungând să monitorizeze douăzeci de miliarde de convorbiri și mesaje electronice zilnic.

1

Începutul lui noiembrie

Frans Balder se considerase dintotdeauna un tată deplorabil.

Deși August împlinise deja opt ani, nu încercase niciodată să-și asume responsabilitatea de părinte și nici nu putea spune că începuse să-i surâdă ideea între timp. Cu toate acestea, așa cum înțelegea el lucrurile, era de datoria lui să acționeze. Băiatul n-o ducea deloc bine în casa fostei soții și a nenorocitului ei de logodnic, Lasse Westman.

Așadar, Frans Balder își dăduse demisia de la compania din Silicon Valley și zburase acasă, unde aștepta în stare de șoc un taxi pe aeroportul din Arlanda. Era o vreme mizerabilă. Ploaia și vijelia îi biciuiau obraji și se întrebă pentru a suta oară dacă făcea într-adevăr ce trebuia.

Dintre toți tembelii egoiști din lume, tocmai el avea să devină tată cu normă întreagă. O nebulie, ce mai. La fel de bine-ar fi putut lucra la Zoo. Nu știa absolut nimic despre copii, mai nimic despre viață în general și, ceea ce era cu adevărat remarcabil, nimeni nu-l rugase să facă nimic.

Nici mama băiatului, nici bunica maternă nu-l sunaseră să se roage de el și să-i spună să-și asume responsabilitatea.

Fusese alegerea lui, iar acum plănuia ca, în ciuda unei decizii vechi privind încredințarea custodiei și fără vreun avertisment, să dea buzna în viața fostei sale soții și să-și ia băiatul acasă. Sigur aveau să sară scânteii. Și cu siguranță avea să și-o ia pe coajă de la afurisitul de Lasse Westman. Totuși, asta era situația, așa că Frans sări într-un taxi condus de o șoferiță care mesteca gumă cu frenezie și avea chef de taclale. Nu îl prinsese într-una dintre zilele lui bune. Lui Frans Balder nu-i prea ardea de vorbit.

Stătea rezemat pe bancheta din spate și se gândea la fiul său și la tot ce se întâmplase în ultimele câteva zile. August nu era singurul motiv pentru care plecase de la Solifon. Întreaga lui viață atârna de un fir de păr și se întrebă dacă era într-adevăr în stare s-o scoată la capăt. În drum spre Vasastan, simți cum îi îngheață brusc sângele în vine și își înăbuși impulsul de a lăsa totul baltă. Nu mai putea da înapoi.

Coborî din taxi pe Torsgatan și plăti, după care își lăsă bagajul în fața intrării și luă cu el pe scări doar geanta goală de voiaj imprimată cu harta colorată a lumii, pe care o cumpărase din Aeroportul Internațional San Francisco. Se opri apoi gâfâind în fața ușii, închise ochii și-și imagină toate scenele posibile, de la ceartă până la un scandal de proporții, gândindu-se că, de fapt, cine i-ar fi putut învinui pe cei doi? Nimeni nu apare din senin și smulge copilul din confortul căminului său, cu atât mai puțin un tată care până în acel moment nu făcuse decât să pună bani într-un cont bancar. Înțelegea însă că era o situație-limită, așa că trase aer în piept și sună la ușă, chiar dacă mai degrabă și-ar fi dorit să o ia la goană.

La început, nu răspunse nimeni. Apoi, ușa se deschise și Lasse Westman apăru în prag cu ochii lui de un albastru intens, pieptul masiv și labele imense, făcute parcă să aducă numai nenorocire, dar care-i aduceau în schimb nenumărate roluri de *bad guy* în filme, deși niciunul dintre ele — Frans Balder era convins de asta — nu era la fel de fioros ca acela pe care-l juca zi de zi.

— Măi, să fie! exclamă Lasse Westman. Nu-i rău. Geniul a venit în vizită.

— Am venit să-l iau pe August, spuse Frans.

— Ce?

— Vreau să-l iau la mine, Lars.

— Cred că glumești.

— Nu-mi arde deloc de glume, începu Frans tocmai când fosta lui soție, Hanna, apăru brusc dintr-o cameră de undeva din stânga.

Cu siguranță nu mai era la fel de frumoasă ca pe vremuri. Se întâmplaseră prea multe nenorociri și probabil fumase și băuse prea mult. Totuși simți un val neașteptat de afecțiune, mai ales când observă că avea o vânătaie pe gât și că părea să vrea să-l salute, în ciuda situației, deși nu îndrăznea să deschidă gura.

— Cum de te-a lovit interesul, așa, deodată? întrebă Lasse Westman.

— Pentru că s-a umplut paharul. August are nevoie de un cămin în care să se simtă protejat.

— Și-o să-i dai tu așa ceva, Roboțel? De unde și până unde te-ai lăsat de holbat la monitoare?

— M-am schimbat, spuse Frans, simțindu-se jalnic, și nu doar pentru că nu era convins deloc de asta.

Simți cum îl trece un fior atunci când Lasse Westman făcu un pas spre el, mare și furios. Era însă dureros de limpede că nu avea cum să-i facă față dementului, dacă

urma să-l atace și că întregul plan era eronat de la cap la coadă. Însă, curios lucru, nu se ajunsese nici la pumni, nici la vorbe grele, ci la un zâmbet grav și exclamația:

— Dar asta-i minunat!

— Ce vrei să spui?

— Că era și timpul. Nu-i așa, Hanna? În sfârșit se simte și domnul Cap-în-Nori responsabil. Bravo, bravo! continuă Lasse Westman și bătu teatral din palme.

Însă ceea ce-l îngrozi cel mai tare pe Frans Balder fu cât de repede i-l dădură pe băiat.

Fără să protesteze prea mult, îl lăsară să-l ia cu el pe puști. Probabil că August era doar o povară pentru ei. Nu era un gând ușor de acceptat. Hanna îi aruncă lui Frans câteva priviri în care nu se citea nimic. Îi tremurau mâinile și avea maxilarul încleștat, însă abia dacă-i puse vreo întrebare. Ar fi trebuit să-l chestioneze în cele mai mici detalii, să vină cu o grămadă de pretenții și să se îngrijoreze că băiatul avea să-și iasă din ritm. Femeia spuse doar:

— Ești sigur că asta vrei? O să te descurci?

— Sunt sigur, spuse el și intră în camera lui August, unde îl văzu pentru prima oară în anul care trecuse și se rușină.

Cum putuse să abandoneze așa un băiețel? Era atât de frumos și special, cu părul lui cârlionțat și des, corpul subțirel și privirea serioasă și albastră, concentrându-se să facă un puzzle uriaș. Întreaga lui făptură părea să spună „nu mă deranja”, așa că Frans se apropie încetișor de el, de parcă ar fi fost o creatură ciudată și imprevizibilă.

Reuși totuși să-i distragă atenția băiatului, să-l convină să-l apuce de mână și să-l urmeze pe coridor. N-avea să uite niciodată acel moment. Oare ce gândea August? Ce credea? Nu se uita nici în sus, înspre tatăl lui, nici

spre mamă și ignora, evident, toate gesturile și vorbele de bun-rămas. Frans dispăru cu el în lift. Mai simplu nici că se putea.

August suferea de autism. Probabil că avea și un handicap mintal sever, deși nu primiseră niciun răspuns definitiv în această privință și nici n-ai fi zis că are dacă îl vedeai de departe. Cu chipul lui angelic și privirea concentrată, avea un aer solemn de detașare sau cel puțin părea că nu găsește de cuviință să dea nici doi bani pe lumea din jur. Însă la o privire mai atentă, vedeai umbra din privirea lui. Băiatul nu scosese o vorbuliță în toată viața lui.

Așadar, înșelase așteptările tuturor încă de pe vremea când avea doi ani. Pe atunci, doctorii spuneau că August făcea probabil parte din acea minoritate a copiilor suferinzi de autism cărora nu le sunt afectate abilitățile intelectuale și că, dacă avea să facă terapie comportamentală în regim intensiv, avea șanse destul de bune să progreseze, în ciuda situației. Dar nimic nu se întâmplase așa cum își doreau și, ca să fie sincer, Frans Balder nu avea habar ce se alesese de toate acele programe de asistență și sprijin, și nici de educația băiatului. Frans trăia în lumea lui și plecase în Statele Unite, intrând în conflict cu toți și cu toate.

Fusese un idiot, dar acum urma să-și achite datoria având grijă de fiul lui și dându-i tot ce avea mai bun. Comandă jurnale medicale, sună specialiști și pedagogi, și încetul cu încetul își dădu seama că toți banii pe care îi trimisese de-a lungul timpului nu ajunseseră la August, ci fuseseră dați altcuiva, cel mai probabil lui Lasse Westman, ca să-i acopere cheltuielile nesăbuite și datoriile de la jocurile de noroc. Băiatul fusese lăsat să plutească în derivă, să devină închistat în tiparele sale comportamentale și

probabil suferise lucruri și mai rele de-atât — acesta era încă unul dintre motivele pentru care Frans se întorsese acasă.

Un psiholog îl sunase și-și exprimase îngrijorarea cu privire la niște vânătăi misterioase de pe corpul băiatului, semne pe care le văzuse și Frans. Îi acopereau brațele, picioarele, pieptul și umerii. Din ce spunea Hanna, se datorau crizelor de care suferea băiatul, momente în care se balansa violent înainte și înapoi, și într-adevăr, cu o zi înainte, Frans fusese martorul unei crize care îl băgase în sprieți. Dar tot nu se potrivea cu vânătăile, își zicea el.

Exista suspiciunea de abuz, așa că bărbatul ceru ajutorul unui medic generalist și al unui detectiv particular și, chiar dacă aceștia nu-i putură confirma întru totul suspiciunile, se indignă din ce în ce mai tare și scrise o serie de scrisori și rapoarte. Frans aproape că uitase de prezența băiatului. Își dădu seama că era ușor să uite de el. August stătea cel mai adesea pe covor, în camera pe care Frans i-o aranjase în vila din Saltsjöbaden, cu ferestre ce dădeau spre lac, și făcea puzzle-uri imposibil de grele, cu sute de piese pe care le ordona ca un expert, doar ca să le împrăștie din nou și să o ia de la capăt.

La început, Frans îl privea fascinat. Era ca și cum ar fi urmărit un mare artist la lucru și uneori își făcea iluzii că băiatul avea oricând să ridice privirea înspre el și să-i spună ceva foarte matur pentru vârsta lui. Însă August nu zicea nimic, iar atunci când ridica privirea din puzzle, și-o rotea rapid către fereastră și către lumina soarelui care se reflecta în apa lacului. În cele din urmă, Frans îl lăsa în pace. August ajunsese să stea mai mult singur. Frans nu-l scotea afară decât rareori, și atunci doar până în grădină.

Legal vorbind, nu avea permisiunea să-l ia în grijă pe băiat și nu voia să riște cu nimic înainte să vină hotărârea

judecătorească, așa că o lăsa pe Lottie Rask, menajera, să se ocupe de cumpărături, gătit și curățenie. Frans Balder nu se pricepea deloc la așa ceva. Știa să programeze și cunoștea toți algoritmi, dar în rest nu știa mare lucru și cu cât trecea timpul, cu atât petrecea mai multă vreme în fața monitorului, în compania mesajelor către avocați, iar noaptea adormea la fel de nefericit cum fusese în Statele Unite.

Îl așteptau procese și atacuri, iar în fiecare seară bea câte o sticlă de vin roșu, de obicei Amarone, ceea ce nu-l ajuta prea mult pe termen lung. Începu să se simtă din ce în ce mai abătut și își tot închipuia, lăsând onoarea și credința deoparte, cum ar fi fost să dispară ca prin farmec, să-și piardă urma în vreun loc ostil omenirii. Însă într-o sâmbătă din noiembrie se întâmplă ceva. Era o seară vântoasă și rece, iar Frans și August se plimbau dârdâind de-a lungul străzii Ringvägen, înspre Söder¹.

Luaseră prânzul la Farah Sharif, pe strada Zinkens, iar August ar fi trebuit să doarmă deja după prânz, însă se lungiseră cu masa, iar Frans Balder flecărise mult prea mult. Farah Sharif avea darul acesta. Îi făcea pe oameni să-și verse oful. Se cunoștea cu Frans de când studiaseră împreună programare la Imperial College din Londra, iar în prezent, Farah era printre puținele persoane din țară pe picior de egalitate cu el sau măcar una dintre puținele persoane la care se gândea cu plăcere. Era o eliberare să găsească pe cineva care îl înțelegea.

Se simțea atras de ea, însă, deși încercase în repetate rânduri, nu reușise s-o cucerească. Frans Balder nu se pricepea la femei. Dar de data aceea primi o îmbrățișare de la revedere care aproape că se transformase într-un sărut,

¹ Södermalm este zona de sud a Stockholmului.

ceva ce în ochii lui era un mare succes. Se gândea la asta în vreme ce treceau pe lângă arena sportivă Zinkensdamms.

Frans hotărâse ca pe viitor să cheme o bonă și atunci poate că... cine știe? În depărtare începu să latre un câine. O voce de femeie țipă — supărată sau fericită, era greu de spus, iar Frans se uită înspre Hornsgatan și intersecția de unde se gândea să urce într-un taxi sau să ia metroul în direcția Slussen.

Stătea să plouă, semaforul arăta culoarea roșie, iar pe partea cealaltă a străzii aștepta un bărbat zdrențaros pe la vreo patruzeci de ani, care îi părea vag cunoscut lui Frans. Chiar atunci îl apucă de mână pe August.

Voia să se asigure că băiatul rămâne pe trotuar, așa că simți pe dată schimbarea: mâna copilului se încordă, ca și cum ceva l-ar fi făcut să reacționeze. Chiar și privirea îi era intensă și limpede, de parcă vălul care îi atârna peste ochi s-ar fi ridicat ca prin farmec și, în loc să-și întoarcă atenția înspre interior, August descoperise ceva profund și extraordinar în legătură cu acea trecere de pietoni. Frans nici nu observă că între timp se făcuse verde.

Îl lăsa pe băiat să mai admire o vreme priveliștea și, fără să înțeleagă de ce, simți un val ciudat de afecțiune. Fusesse doar o privire și nimic mai mult, o privire care nu era nici deosebit de luminoasă, nici fericită. Totuși, îi aminti lui Frans de ceva îndepărtat și aproape uitat, ce dormitase până în acel moment printre amintirile lui. Pentru prima dată după mult timp, se simți cuprins de speranță.

20 noiembrie

Mikael Blomkvist dormise doar câteva ore, fiindcă stătuse până târziu să citească un roman polițist de Elizabeth George. Nu fusese o idee prea grozavă. De dimineață, Ove Levin, ziaristul guru de la Serner Media, avea să țină o ședință în vederea stabilirii unei strategii pentru *Millennium*, iar Mikael ar fi trebuit să fie odihnit și pregătit de luptă.

Dar el n-avea niciun chef să se conformeze. Se ridică din pat fără nicio tragere de inimă și-și făcu un cappuccino neobișnuit de tare la Jura Impresa X7, o cafetieră care-i fusese oferită la un moment dat împreună cu mesajul „După cum spui tu, eu tot nu știu s-o folosesc“, dar care stătea acum în bucătărie ca un memento al unor vremuri mai bune. În prezent nu mai avea nimic de-a face cu persoana care îi dăduse cafetiera și nici nu i se părea că munca de la ziar ar fi fost deosebit de motivantă.

În weekendul de dinainte se gândise chiar dacă nu cumva era cazul să-și caute o nouă ocupație, iar asta era o idee destul de drastică pentru cineva ca Mikael Blomkvist. *Millennium* fusese viața lui și multe dintre cele

mai importante și mai dramatice momente pe care le trăise erau legate de ziar. Însă nimic nu e veșnic, poate că nici măcar dragostea pentru *Millennium*. În plus, nu era momentul potrivit să deții un ziar dedicat jurnalismului de investigație.

Toate publicațiile care își doriseră ceva măreț și ambițios eșuaseră, iar Mikael nu putea să scape de gândul că propria lui viziune în legătură cu *Millennium*, deși admirabilă și adevărată dintr-un punct de vedere mai înalt, n-avea să ajute neapărat ziarul să supraviețuiască. Intră în camera de zi și sorbi din cafea, uitându-se spre golful Riddarfjärden. Afară se pornise o furtună de adevăratele.

După o vară târzie, care învăluisese orașul într-o lumină blândă și ținușe terasele deschise până în octombrie, vremea devenise mizerabilă, cu rafale constante de vânt și ruperi de nori, așa încât cei mai mulți oameni se grăbeau prin oraș aduși de spate. Mikael nu ieșise din casă tot weekendul, cu siguranță nu doar din cauza vremii. Își făcuse planuri mărețe de revanșă, însă de toate se alesese praful, iar asta nu-i stătea deloc în fire.

Mikael nu era defel un slugarnic și, spre deosebire de multe nume importante din mass-media suedeză, nu avea un ego supradimensionat care să necesite laude și asiguranțe constante. Pe de altă parte, fuseseră câțiva ani dificili și abia trecuse o lună de când reporterul pe probleme economice, William Borg, publicase un articol în ziarul celor de la Serner, *Business Life*, intitulat „Vremea lui Mikael Blomkvist a apus“.

Articolul și impactul pe care acesta îl avu în media au fost, bineînțeles, încă un semn că poziția lui Blomkvist era în continuare solidă, și nimeni nu spuse nici că articolul era foarte bine scris, nici original. Ar fi trebuit să fie simplu să-l respingă drept încă un atac din partea unui coleg

de breaslă invidios. Însă din cine știe de motiv, toată tărășenia se transformă în ceva mai mult, până ce ajunse să fie interpretată drept o discuție despre meseria de reporter — dacă e normal ca „Blomkvist să caute întotdeauna nereguli în lumea afacerilor și să practice în continuare un jurnalism învechit, de anii 1970” sau dacă cei precum William Borg „ar trebui să lase deoparte invidia și să vadă importanța vestitului antreprenor care trezise Suedia la viață”.

Însă dezbateră se lungise și cineva sugerase răutăcios că nu era nicio coincidență că Blomkvist stătuse pe margine în ultimul an, „deoarece pare să plece de la presupunerea că toate marile companii fac lucruri reprobabile” și că de aceea își tratează subiectele cu o furie oarbă. Așa ceva dăunează pe termen lung, comentaseră vocile rele. Din acest motiv, nici măcar Hans-Erik Wennerström, magnatul cel mai corupt pe care se presupunea că Blomkvist îl băgase în mormânt, nu avusese parte de prea multă simpatie. Chiar dacă mass-media mai serioasă se abținuse să împrășteze cu invective pe canalele de *social media*, atunci când se porni atacul, acesta nu venise doar din partea jurnaliștilor economici și a reprezentanților industriei, care aveau cu toții motiv să-și atace dușmanul într-o clipă de aparentă slăbiciune.

O serie de tineri jurnaliști săriră și ei să profite de șansa de a se remarca și să comenteze că Mikael Blomkvist nu avea o perspectivă modernă, că nu scria nici pe Twitter, nici pe Facebook, și că, mai degrabă, ar fi trebuit privit ca o relicvă din vremurile de demult, pe când erau destui bani cât să te îngropi în orice hârțoage vechi și dubioase. Oamenii obișnuiți profitară și ei de șansă ca să ia parte la distracție, creând hashtag-uri amuzante, cum ar fi #pevre-mealublomkvist și altele de genul ăsta. Erau numai prostii

și nimănui nu-i păsa mai puțin de astfel de nimicuri decât lui Blomkvist sau măcar așa încerca el să se convingă.

Pe de altă parte, nu-l ajuta nici faptul că nu mai prinsese niciun subiect bun de când cu afacerea Zalachenko și nici faptul că *Millennium* chiar trecea printr-un moment de criză. Vânzările continuau să fie bune — aveau 21 000 de abonați. Însă încasările din publicitate scăzuseră dramatic și nu mai câștigau nimic suplimentar de pe urma vreunei cărți de succes. Atunci când asociata Harriet Vanger nu mai putuse să aducă o nouă infuzie de capital, conducerea vânduse, împotriva voinței lui Mikael, 30% din acțiuni imperiului media norvegian Serner. Nu era atât de bizar pe cât părea sau cel puțin nu atât de bizar pe cât păruse inițial. Serner publica atât ziare săptămânale, cât și de seară, și deținea un website de matrimoniale, două canale de televiziune prin cablu și o echipă de fotbal din divizia I norvegiană. Așadar, nu ar fi trebuit să aibă nimic în comun cu un ziar ca *Millennium*.

Însă reprezentantul Serner — în special editorul-șef Ove Levin — afirmase că trustul avea nevoie de un produs premium în portofoliu și că „toți” membrii consiliului de conducere aveau numai cuvinte de laudă pentru *Millennium* și nu doreau ca ziarul să continue în aceeași direcție ca până atunci. După cum declarase Levin, „Nu am venit să facem bani! Vrem să creăm ceva important.” Acesta avusese imediat grijă ca ziarul să primească o infuzie considerabilă de capital.

Inițial, conducerea Serner nu se amestecă în treburile editoriale. Era *business as usual* cu excepția unui buget ceva mai mare, și un val de speranță străbătu redacția, cuprinzându-l uneori și pe Mikael Blomkvist, care simțea că venise într-un final și vremea să se dedice jurnalismului în loc să-și facă griji pentru situația financiară. Însă

în perioada în care se pornise lupta împotriva lui — nu putea scăpa de suspiciunea că trustul exploata situația — schimbarea plăca și apărură primele presiuni.

Evident, spusese Levin, ziarul avea să continue cu investigațiile amănunțite, cu reportajele literare, cu subiectele pe teme sociale și așa mai departe. Însă articolele n-ar trebui să fie exclusiv despre nereguli economice, nedreptăți și scandaluri politice. Și cele despre înalta societate — despre vedete și premiere — puteau fi considerate jurnalism de primă mână, spusese el și vorbise cu pasiune despre *Vanity Fair* și *Esquire* din Statele Unite ale Americii, și despre Gay Talese și clasicul său portret al lui Sinatra, „Frank Sinatra has a Cold“, despre Norman Mailer, Truman Capote, Tom Wolfe și așa mai departe.

Mikael Blomkvist nu avea, de fapt, nimic de obiectat, nu la momentul respectiv. El însuși scrisese cu mai puțin de jumătate de an înainte un reportaj despre industria paparazzi și, atâta timp cât găsea o abordare potrivită și serioasă, ar fi putut scrie despre un subiect oricât de ușurel. Nu subiectul face jurnalismul de calitate, obișnuia el să spună, ci atitudinea. Nu, ceea ce-l făcea să se opună era mesajul pe care-l citea printre rânduri: acela era începutul unei schimbări mult mai mari, iar *Millennium* avea să se transforme într-un ziar oarecare pentru trustul Serner, adică o publicație ce putea fi schimbată după bunul-plac până ce devenea profitabilă — și diluată.

Așadar, atunci când află că Ove Levin angajase un consultant și-l însărcinase să facă o serie de studii de piață pe care trebuia să le prezinte luni, Mikael se dusese direct acasă vineri după-amiază și stătuse vreme îndelungată la birou sau întins în pat, formulând diferite discursuri incendiare despre motivele pentru care *Millennium* trebuia să-și păstreze viziunea: în suburbii izbucnesc proteste;